

K·MEO

EL GRAN MASTURBADOR

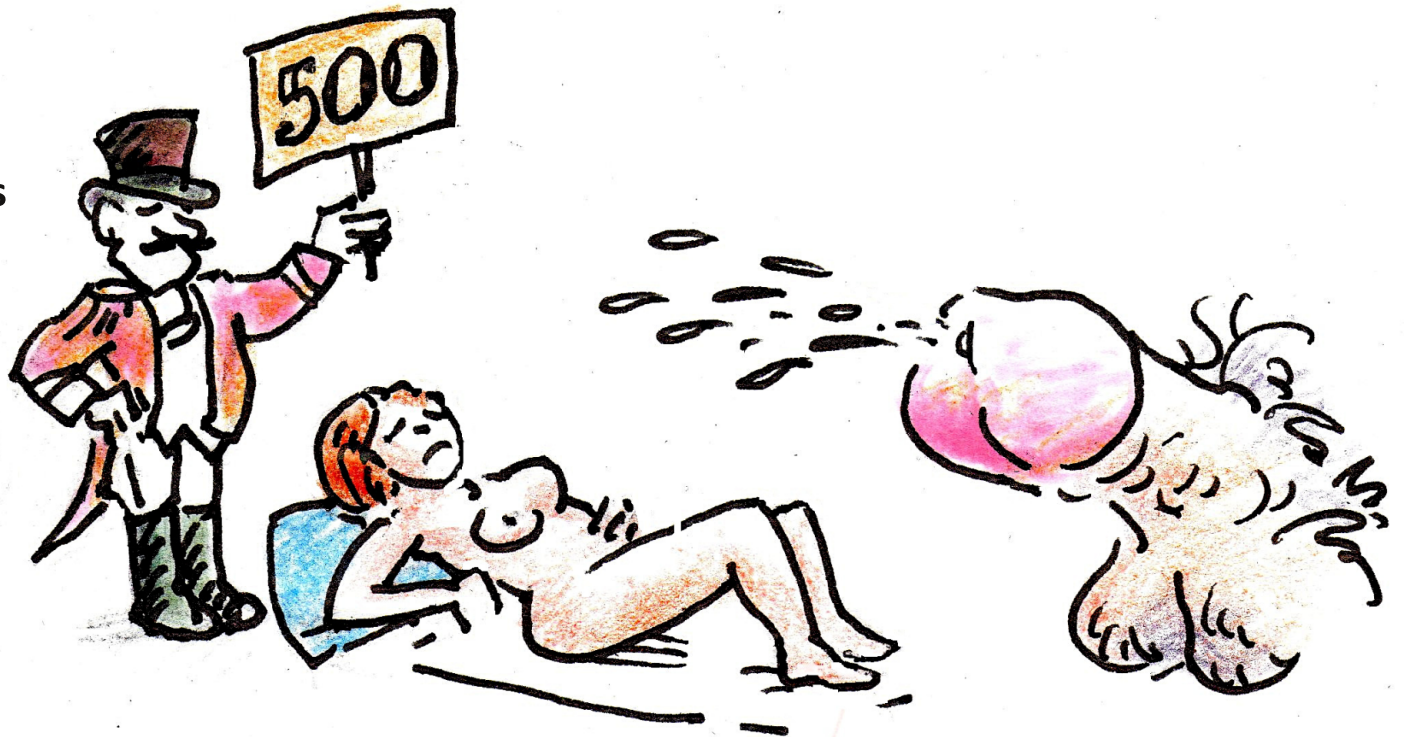
Detenen al suposat pare de 550 fills

No sóc un abusador, mai no he forçat la botelleta on deposito el semen. Tampoc sóc masclista les ejaculacions me les faig sol, sense revista porca al costat ni mirant el cul de l'infermera quan tanca la porta. Jo sóc un professional de l'esperma, un científic.

Per voltes que li dono, encara no sé perquè estic en una cel·la enlloc de tenir-me mantingut pels ministeris de salut dels diferents països que he fecundat.

Com un rei haurien de tenir-me. Ben alimentat, netet, ben vestit i perfumat.

Mentre Europa no creix ni neix semblaria normal fomentar la natalitat, que és el que jo faig. Quina culpa en tinc de que els mascles tinguin dificultats d'erecció i un semen que sembla aigua-xurri?

Fa plorar veure a tantes noies amb vocació maternal frustrades per no trobar un bon fertilitzant, esllanguint al llit sense trobar una motivació per aixecar-se. Jo n'he fet aixecar gairebé a sis-centes i sense tocar-les, sense veure-les, no sé qui són però estan ben prenyades.

Quan em deixin sortir de la presó aniré al Vaticà a veure si allí em tenen en més consideració. Al cap i a la fi sóc el més semblant a l'Esperit Sant. Les meves

són gestacions immaculades.

Espero en tot cas que els prelats aprofitant les meves donacions no comencin a follar com a salvatges i després diguin que la culpa és meva. I aleshores ves a saber quina descendència sortiria.

Apa, adéu, que ja em sento bollir la sang i un guàrdia m'ha demanat si podia fer alguna cosa per la seva dona.

GARSA PROSTÀTICA

HEM PERDUT LA BURGESIA

L'Eixample de Barcelona queda sense veïns

Poques coses més emotives que les velles imatges de ciutats i carrers com per exemple el Passeig de Gràcia amb els seus tramvies, els senyors amb barret i les distingides dames amb ombrel·les obertes. Era la burgesia catalana. Propietaris de fabriquetes, farmàcies, botigues de llenceria, advocats, notaris algun poca vergonya mal enriquit i també algun intel·lectual –oncle conco generalment– de bona família.

La burgesia ha fugit del Passeig de Gràcia i de tot l'eixample. Uns amb menys fortuna han anat fingint un estatus que ja no tenien fins que la força del turisme els ha trucat a casa i els ha ofert una petita fortuna pel vell pis. Un pis rònc, d'instal·lacions deteriorades, però el qui compra no li interessa el pis, vol l'espai i el lloc. Quin català no vendrà el seu pis per una quantitat inesperada? La burgesia, no. I s'han traslladat tots a Sant Cugat i rodalies.

El gran quadrat que era una part de l'Eixample i una part de l'encant de Barcelona, ha quedat buit de ciutadania. No es veuen veïns ni famílies duen els nens a l'escola ni

dones tornant del mercat amb la cistella plena. Ja ningú passeja a pas de passarel·la per deixar-se veure i admirar. L'Eixample ara és un brogit d'abelles anònimes parlant pel mòbil, agitats, neguitosos, per poder pagar els lloguers i les hipoteques que han pagat pels pisos –ara oficines– de l'Eixample.

Una ciutat té valor quan s'hi viu, no quan s'hi treballa. Un país és digne quan acull als seus ciutadans, no quan permet que l'especulació els allunyi.